

[A. C. Normann.]

hr. Poul Møller, hvilke beregninger over virkningerne af denne politik de egentlig har foretaget, før de gik så langt som til at foreslå også statsgrundskylden afskaffet, dels virkningerne for de store gårdes vedkommende, for jeg har hørt tale om skattelettelse på op til 20 000-30 000 kr., dels virkningerne for de mindre jordejere. Har man overhovedet tænkt på de mindre landbrugere, dels dem, hvis indtægter påvirkes af, at de ikke forholdsvis kan udnytte afskrivningsreglerne nær så godt som gods-ejerne, dels de yngre husmænd og gårdejere, der må konstatere store skatteindtægter, fordi de sidder med store gældsafdrag? Havde man så endda med forslaget opnået at udligne den vældige forskel i de sognekommunale ejendomsskatter, var det noget andet, men det har man ikke. Tværtimod ophæver man de ensartede statsejendomsskatter, den del af disse skatter, der dog mest bidrog til en vis ensartethed.

Man taler, som om forslaget særlig er til fordel for landbruget, og man bliver vel også troet af mange umiddelbart, for det er jo på landet, jorden er, mener folk. Dette skulle så indebære, at forslaget flyttede en byrde fra landbruget over på by- og landsbygrupperne; men så vidt jeg kan se uden at have haft adgang til de efterspurgte beregninger, er det ikke tilfældet. I 1959-60 var de samlede ejendomsskatter 683 mill. kr.; deraf betalte landbruget 269 mill. kr. eller godt $\frac{1}{3}$, og byernes andel stiger langt stærkest. De samlede amtsskatter var i det samme år, altså i det afvigte år, 167 mill. kr., hvoraf landbruget betalte de 77 mill. kr. Taget under ét vil det altså næppe være landbruget, man hjælper med forslaget.

Nu havde vel folk efter den agitation, der fra oppositionens side har været ført imod de faste skatter som værende særskatter, egentlig troet, at den slags skatter helt skulle afskaffes. Men forslaget opretholder faste skatter på over $\frac{1}{4}$ milliard kroner og svarer altså slet ikke til alle de vrede agitationsgebærder, vi har set i de sidste måneder.

Ja, det var et par ord om karakteren af skatteforslagene.

Derefter kommer jeg til oppositionens spareforslag. Er de da til gengæld til fordel for de svagest stillede? Nej, tværtimod; tendensen er her ganske den samme. Byrden

flyttes yderligere et stykke nedad. De sygeforsikredes kontingenter forhøjes med 40 mill. kr. Børnetilskud — hovedsagelig til familier med mange børn — nedsættes med 80 mill. kr., og huslejen for den mindre-bemidlede del af befolkningen forhøjes med 50 mill. kr. Besparelserne rammer altså også her kun i én retning, nemlig nedad.

Det er, hvad folk med små og middelstore indtægter kan vente sig af oppositionens skatte- og socialpolitik.

Det tredje utvetydige eksempel på venstres konservativisering — undskyld udtrykket — har vi i erhvervspolitikken, som jeg har berørt. Låne- og garantiordningerne til effektivisering af den mindre industri, håndværket, den lille skibsfart og de mindre landbrugsbedrifter skal afskaffes. Venstre har nu for første gang i henhold til fællesprogrammet fulgt de konservatives eksempel og er gået imod disse ordninger, der ellers har været administreret så liberalt og fornuftigt, at de intet tab har bragt skatteyderne, men derimod meget store fordele på de pågældende erhvervsområder.

Ved bedømmelsen af vor økonomiske politik er jeg for min del stadig stærkest optaget af at bidrage til, at vi ikke sætter det vundne over styr, men konsoliderer ved at udbygge produktionen. Denne kan ikke stimuleres yderligere ved tilgang af arbejdskraft, for al arbejdskraft er nu udnyttet; men den kan stimuleres gennem en teknisk modernisering. Og det er regeringens ansvar — som det radikale venstre vil fastholde den ved — at den ikke giver efter over for krav, som vil medføre inflation og et stærkt øget forbrug. Men hvorfra kommer der flere penge til finansiering, hvis vi fortsat tærer på valutareserverne til forbrug, ja, forstærker mangelen på driftsmidler ved store partiers behagesyge opfordringer til befolkningen om blot at bruge mere?

Det, man kræver med sit agitoriske skatteenedsættelsesprogram med en lettelse på 800 mill. kr. uden tilsvarende besparelser, er jo — når dette i øvrigt aflædes alle de farverige gevandter, det omgives med — at staten da må til at låne penge til skatteenedsættelse, medmindre statens kasseoverskud i den kommende tid bliver større end beregnet, og den fremgangsmåde kan jo på lang sigt ikke blive billigere for skatteyderne; den ville tværtimod blive for dyr